

„Maar vertel ons dan eens, kleine jongen, waarom wilt ge ons het nestje niet wijzen? Ik kan nauwelijks gelooven, dat ge daar goede reden voor hebt. Indien dit echter zoo is, dan zullen wij u met rust laten en gaan wij weg.”

„O, ik kan u een goede reden zeggen,” riep de knaap. „De kleine Michiel, die ginds de geiten op de bergen hoedt, heeft mij het nestje gewezen op voorwaarde, dat ik het aan niemand meer zou toonen.”

„Dat verandert het geval,” zeide de onderwijzer, die blij was, dat voor des jongens weigering zulk een eervolle reden bestond. Hij wilde echter de sterkte van het beginsel des jongens beproeven en een beurs met goudstukken te voorschijn halende, waaruit hij één goudstuk nam, zeide hij:

„Ik wil u dit geldstuk geven, als ge ons het nest laat zien. En wanneer gij het niet vertelt, zal Michiel het nooit te weten komen.”

„Dat goudstuk zou ik wel willen ver-

dienen,” zei de knaap, „doch zóó niet. Indien Michiel of een ander het niet wist, ik zou het zelf toch weten, dat ik mijn belofte verbroken heb en gij en God zouden het ook weten. God is in den hemel en Hij ziet alles hier op aarde. *Ik mag het niet doen.*”

„Misschien weet ge niet, hoeveel zoo'n goudstuk waard is,” ging de leermeester verder. „Indien ge het tegen centen inwisseldet, zoudt gij zooveel centen ontvangen, dat gij ze niet kunt tellen.”

„Inderdaad?” riep de jongen, begeerig naar het geldstuk ziende. „Wat zou mijn arme vader blij zijn, als hij zooveel geld had.” Hij zweeg een oogenblik en toen zei hij op vastberaden toon:

„Nee, nee, ik mag het niet doen. Ik heb Michiel beloofd, het niemand te wijzen en die belofte wil ik niet verbreken. Gaarne zou ik u een dienst bewijzen, maar op deze wijze doe ik het niet.”

(Slot volgt.)

NIEUWJAARSMORGEN

DOOR

A. DE JONG.

Wie maar met God zijn Heer mag trekken
Vindt overal zijn pad bereid:
Hem zal Uw eeuwig schild bedekken,
Barmhartige Voorzienigheid! . . .

J. J. L. TEN KATE.

Het jaar 1871 was teneinde. Gelukkig teneinde, want het was voor de familie Van Zanten een jaar geweest van meniglei beproeving. En toch, aan den anderen kant had vrouw Van Zanten menigmaal mogen ondervin-

den dat de lieve Heer, ondanks de diepe wonden, die zijn Vaderhand vaak in het menschelijk hart doet ontstaan, toch weder veel spoediger gereed staat om de geslagen wonden te verbinden niet alleen, maar altijd doet Hij uit datgene, wat wij kwaad plegen te noemen, zeer veel goeds te voorschijn komen.

Ja, er was veel, zeer veel geleden in dat kleine huísje aan den hoek van den straatweg; maar gelukkig kunnen wij er aan toe voegen: er is ook veel gebeds opgezonden.

O, hoe had vrouw Van Zanten getobt met haar éénjarigen Johan! Nacht en dag

getobt; drie maanden lang. Hij was, zoo als de bureu zeiden, die van tijd tot tijd eens kwamen kijken, hij was van den rand des grafs verlost. Nu was hij gelukkig weer beter en kon hij reeds langs de stoelen en tafel de kleine, maar nette kamer doorloopen.

Men zegt wel eens dat een ongeluk nooit alleen komt, en of dat gezegde waarheid is of leugen wil ik thans niet bepleiten, doch een droeve ervaring had aan vrouw Van Zanten de waarheid van 't spreekwoord genoegzaam bewezen. Door haar waken en optrekken „bij nacht en ontij” was zij doodelijk zwak en eindelijk ernstig krank geworden. Buurvrouw Schuurmans zei: „'t Is niet in 't goeie mensch d'r kleeren gaan zitten dat tobben en sloven met den jongen. Maar ze heit em toch gelukkig mogen houden.”

Gelukkig, zoo zeggen wij vrouw Schuurmans van harte na, want de weduwe Van Zanten had reeds drie lieve kinderen, twee meisjes en een jongentje, ten grave zien dragen, en wat haar nog meer had gesmart was, dat ze ook haar lieven man door den dood van haar had zien wegnemen. Nooit zou, nooit kon ze dien zwaren slag vergeten, en zoo de Heere haar niet bijzonder had gesterkt, voorzeker, zij zou haar Hendrik niet lang overleefd hebben. Met drie kleine kinderen was de arme weduwe achter gebleven. De oudste was elf, de tweede zeven en de jongste één jaar oud. Wat dunkt u, lezers, was het jaar 1871 voor haar niet geweest een jaar van smart en tegenspoed? En toch hoorde men haar vaak zingen:

Als ik, omringd door tegenspoed,
Bezwijken moet,
Schenkt Gij mij zegen.

Wat moest de goede vrouw nu beginnen? Haar man, die altijd voor haar en hare kinderen had kunnen zorgen, ach, hij was nu niet meer! Van hem kon ze dus niets meer verwachten. Maar alle steun was haar nog niet ontvallen, en toch behoefde zij zich volstrekt niet op menschen te verlaten. Zij had den Heere Jezus lief,

Hem kende ze als haren Heiland en Zaligmaker; op Zijne hulp kon zij dus veilig rekenen. En ja, het duurde ook niet lang of Hij gaf uitkomst, zelfs boven bidden en denken.

't Was 1 Januari anno 1872. De lieflijke winterzon zond hare verkwikkende stralen door het smalle raampje, dat op den straatweg uitkwam. Het was vinnig koud daarbuiten en daarom had vrouw Van Zanten zich gehaast om van de weinige brandstoffen, die zij nog bezat, de kachel aan te maken, opdat, wanneer de kinderen straks ontwaakten, zij niet behoeften te bibberen van koude.

De oude friesche klok wees op half acht. En toch had de zorgzame moeder reeds vele huiselijke bezigheden verricht. En dat in den winterdag, wanneer men liefst een uurtje langer dan in den zomer te bed blijft liggen. Vrouw Van Zanten echter wist niet van „liefst”, zij kende alleen haar moederlijke plicht, en dit was eigenlijk het liefste wat zij deed. Thans wilde zij zich echter een oogenblikje rust gunnen. Rust gunnen? Neen, liever herroep ik dat woord en ik stel daarvoor in de plaats: In stille overdenking wilde zij het jaar thans aanvangen met haren God. Zij sloeg haar Bijbel open en las Lukas 12, waar de Heiland zulke troostvolle woorden spreekt. Er speelde een blijde glimlach om hare lippen, die, ofschoon zij zich onbespied waande, door haar elfjarig dochtertje Dora werd opgemerkt. Dora kende dat blijde lachje harer lieve moeder reeds, want telkens wanneer zij moeder in den Bijbel had zien lezen, had zij dat opgemerkt en dan dacht het meisje: „Wat moet de Bijbel toch wel een prettig boek wezen voor groote menschen; zoo vaak moeder daarin leest, ziet zij er zoo vriendelijk en vergenoegd uit, meer nog dan wanneer kleine Johan zijn mollige armpjes om haar hals slaat. Jammer, dat ik maar zoo weinig van lezen houd.”

Deze alleenspraak werd thans door Dora herhaald, terwijl zij haar moeder van uit haar ledikantje gadesloeg.

Intusschen las vrouw Van Zanten voort, immer luider, zoodat Dora ten laatste duidelijk hoorde: „Worden niet vijf muschkens voor twee penningkens verkocht? En niet één van die is door God vergeten. Ja, ook de haren uws hoofd zijn alle geteld. Vreest dan niet: gij gaat vele muschkens te boven.”

Toen zweeg moeder een oogenblik, en Dora meende, dat zij haar een traan zag wegpinken.

„Moeder!” zoo klonk eensklaps haar zachte stem.

„Wat is er, kind?” vroeg haar moeder even zacht.

„Weet U al, dat we zoo'n mooi versje geleerd hebben? Het is, geloof ik, een versje uit den Bijbel. Ik zal het eens opzeggen. Hoor maar:

Beveel gerust uw wegen,
Al wat u 't harte deert,
Der trouwe hoede en zegen
Van Hem die 't al regeert;
Die wolken, lucht en winden
Wijst spoor en loop en baan,
Zal ook uw weg wel vinden,
Waarlangs uw voet kan gaan.

Dora had haar versje goed verstaanbaar opgezegd en ofschoon ze zoo zacht mogelijk gesproken had, Willem en Johan waren er toch wakker door geworden. Aanstonds was het drietal het bed uitgesprongen; — de huiselijke stilte was verbroken; moeder bovenmate getroost door dat schoone lied.

't Is half negen. Vrouw Van Zanten nuttigt met haar kinderen haar eenvoudig ontbijt, bestaande uit een flinke snede roggebrood en een „vliesje” wittebrood, zonder boter, zonder kaas. En toch welk een blijdschap ligt er op 't gelaat van dit etend viertal! Dora en Willem waren verheugd omdat het „nieuwjaar” was; moeder kende een hooger blijdschap. Plotseling gaat de deur open, en een net gekleed jongman roept: „Woont hier de weduwe Van Zanten?”

„Jawel, mijnheer!” antwoordt moeder heel vriendelijk.

„O, dan behoef ik niet langer te zoeken. Ik breng u de groete van Baronesse van S. en zij laat vragen of u ook aan iets gebrek hebt. Ook verzocht zij mij, u dit briefje ter hand te stellen.”

Met deze woorden reikte de jonge man haar een dichtgelakt briefje over en na beleefd gegroet te hebben, verwijderde hij zich.

Vrouw Van Zanten had intusschen geen gelegenheid gehad om hare behoeften aan Baronesse van S. te zeggen, maar ze meende ook, dat ze 't zelf moest komen doen.

Dora en Willem hadden nieuwsgierig door het raam gekeken, wie die „deftige” mijnheer was, maar zij kenden hem niet, en op de vraag: „Moe, wie was die heer?” moest ook moeder het antwoord schuldig blijven.

Intusschen had moeder met bevende hand het briefje geopend. En wat vond zij nu? Benevens een muntbiljet van vijf en twintig gulden een briefje van dezen inhoud:

„Lieve Anna!

Het heeft den Heere behaagd, mij aan U te doen denken. Gij hebt mij altijd trouw en eerlijk gediend, totdat gij in 't huwelijk gingt. Gij zult u nog wel herinneren, wat ik u toen gezegd heb. Thans kom ik mijn belofte vervullen. Neem inliggend bankbiljet aan als een bewijs van liefde en hartelijke deelname mijnerzijds. Morgenochtend tien uur verwacht ik U met den kleine aan mijn huis.

BARONESSE V. S.”

Wat was vrouw Van Zanten dankbaar! Wat waren Dora en Willem blijde! Des avonds tevoren had moeder haar laatste penning uitgegeven, en nu kon zij zoo op eens brood, en alles wat zij en hare kinderen noodig hadden, koopen. Willem begreep wel dat moeder nu geld had, maar wat dat mooie prentje beteekende begreep hij niet; Dora wel, en om haar blijdschap lucht te geven, sprak ze:

Den Heer moet gij vertrouwen,
 Begeert gij de uitkomst goed;
 Op Hem uw hope bouwen,
 Zal 't slagen, wat gij doet;
 Door geen bekommelingen,
 Geen klagen en geen pijn
 Laat God zich iets ontwringen,
 Hij wil gebeden zijn.

Dat was de vrucht des gebeds, mijne
 lezers! Dat was de uitkomst van het ver-
 trouwen op den Heere Jezus. Was die uit-

komst niet heerlijk? O, indien gij geen
 brood hebt, zegt het Jezus gerust; hebt gij
 overvloed, dankt Hem daarvoor en deelt
 uit dankbaarheid mede aan hen, die niets
 hebben, en gij zult zien dat de Heere U
 steeds meer tot weldoen in staat stellen
 zal.

Zoo dan in vertrouwen op den Heere
 het nieuwe jaar ingetreden en de uitkomst
 zal niet falen!

DE KLEINE ONDERWIJZERES

DOOR

J. JANSSEN JR.

Karro geef acht nu en zit stil,
 Daar ik u thans wat leeren wil,
 En gij ook zus en kleine pop;
 Niet zitten slapen hoor, let op!

Ik wil u leeren 't A—B—C.
 En dat valt heusch nog lang niet mee.
 Spreek na dus alles, wat ik zeg!
 Maar — zus — doe eerst dat speelgoed weg.

Geeft antwoord, als ik u wat vraag,
 Of hebt ge niet veel zin vandaag?
 Dat hoop ik niet, want zonder straf
 Komt gij er dan gewis niet af.

Neem nu uw leesboek in de hand.
 Karro! kijk hier naar dezen kant.
 Ja, schud maar niet zoo met je kop,
 Zit stil, zooals mijn lieve pop.